

Na een traumatische en lange vlucht belanden Afghaanse jongeren overal in Europa. ook in Sint-Niklaas spoelen ze aan. In hun thuisland zijn ze kansloos: geen scholing, geen werk, geen toekomst, enkel oorlog en armoede. Een enkeling krijgt een vluchtelingenstatuut, sommigen kunnen een beschermingsstatuut voor één jaar bemachtigen. 80% van de aanvragers heeft minder geluk en moet leven zonder papieren...

Een vijftiental jongens krijgt van VLOS niet enkel "brood, bed en bad", maar ook steun om Nederlandse lessen en een beroepsopleiding te volgen. Veel Afghaanse jongeren zijn zwaar depressief na jarenlang vluchten. VLOS zorgt voor een omgeving waar de jongeren zich veilig en geborgen kunnen voelen. Bovendien kunnen ze als vrijwilliger aan de slag in de werking van VLOS, waar hun werk gewaardeerd wordt.

Ook Ali en zijn vriendin Djulijeta kwamen terecht bij VLOS. Ali raakte gewond in Afghanistan. Djulijeta is een 18-jarig Roma meisje, en ook zij heeft het niet makkelijk. De meeste van Ali z'n vrienden zien de toekomst somber in. Voor hen is een hongerstaking vaak de enige uitweg. De praktijk leert dat wie in hongerstaking gaat en volhoudt, kans maakt op een arbeidskaart.

Ali, Djulijeta en een honderdtal anderen dolen nu rond in Brussel, op zoek naar een plaats om een zoveelste gebouw te bezetten. Na een eerste poging in een koud, leegstaand pand zonder sanitair, verwarming en elektriciteit, trachten ze op een andere locatie een tijdelijk onderkomen te vinden. VLOS, het Protestants Sociaal Centrum en AZIZ Zemst proberen politici te overreden om deze Afghanen een tijdelijk verblijf (met arbeidskaart C) te geven. Dat kan via een brede interpretatie van het beschermingsstatuut, of door hen te regulariseren om humanitaire redenen. Zo krijgen ze kansen, via scholing en werk. Na een geslaagde petitieactie zet VLOS nu stappen om samen met Vluchtelingenwerk Vlaanderen en de juridische dienst van VMC aan te kloppen bij het bevoegde ministerie. De Afghaanse asielzoekers blijven ondertussen manifesteren. Als deze aanpak niet lukt, starten ze allicht een hongerstaking.

Elke protestactie die de gezondheid schaadt, wordt afgekeurd door VLOS. Toch slagen we er niet in hen te overtuigen om af te zien van een hongerstaking. De jonge vluchtelingen zijn wanhopig, na een hele reeks asielaanvragen en het eindeloze rondlopen op straat. Een

hongerstaking is een ultieme wanhoopspoging. Hopelijk heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oren naar onze argumenten, zodat deze levensbedreigende actie kan gestopt worden.